

Eventyr For Alle

Lille Klaus og store Klaus

H. C. Andersen

Lille Klaus og store Klaus

I en by så var det to menn som begge hadde samme navn, begge to het de Klaus, men den ene eide fire hester og den andre kun en eneste hest. Så for å kunne skille dem fra hverandre, kalte man ham som hadde fire hester for *store Klaus*, og han som bare hadde den ene hesten *lille Klaus*. Nå skal vi høre hvordan de to hadde det, for det er ei sann historie!

Hele uka igjennom måtte lille Klaus pløye for store Klaus, og låne ham sin eneste hest. Til gjengjeld hjalp også store Klaus ham med alle sine fire, men kun en gang i uka, og det var om søndagen.

Skal si lille Klaus smelte med pishen sin over alle fem hestene, nå var de jo så godt som hans denne ene dagen. Sola skinte så deilig, og alle klokkene i kirketårnet ringte til gudstjeneste. Folk var så pynta og gikk med samleboka under armen for å høre presten preke, og de så på lille Klaus som pløyde med fem hester, og han var så fornøyd at han smelte med pishen igjen og ropte: «Hypp, alle mine hester!»

«Det må du ikke si», sa store Klaus, «det er jo bare den ene hesten som er din!»

Men da det igjen gikk noen forbi til kirka, glemte lille Klaus at han ikke måtte si det, og ropte da: «Hypp, alle mine hester!»

«Ja, nå må jeg be deg å la være!» sa store Klaus. «For sier du det en gang til, så slår jeg hesten din i panna, så den blir liggende død på stedet, da er det forbi med den!»

«Jeg skal så menn ikke si det mer!» sa lille Klaus. Men da det kom folk forbi, og de nikka god dag, ble han så fornøyd, og tenkte at det så jo så bra ut at han hadde fem hester til å

pløye marka si med, og så smelte han med piskan og ropte: «Hypp, alle mine hester!»

«Jeg skal hyppe hestene dine, jeg!» sa store Klaus, og tok treslegga og slo lille Klaus' eneste hest i panna sånn at den falt om og var helt død.

«Uff, nå har jeg slettes ingen hest mer!» sa lille Klaus og begynte å gråte. Senere flådde han hesten, tok huden og lot den tørke godt i vinden, putta den så i en pose som han tok på nakken, og gikk av gårde til byen for å selge hestehuden sin.

Han hadde veldig lang vei å gå, og måtte igjennom en stor mørk skog, og nå ble det fryktelig fælt vær. Han gikk seg helt vill, og før han fant tilbake til riktig vei hadde det blitt kveld, og altfor langt til å komme til byen eller hjem igjen før det ble natt.

Tett ved veien lå det en stor bondegård, skoddene utenfor var satt for vinduene, men ovenfor skinte allikevel lyset ut. *Der kan jeg vel få lov å bli natta over,* tenkte lille Klaus, og gikk bort og banka på.

Bondekona lukka opp, men da hun hørte hva han ville, sa hun at han skulle gå sin vei. Mannen hennes var ikke

hjemme, og hun tok ikke imot noen fremmede.

«Vel, da får jeg ligge utenfor da», sa lille Klaus, og bondekona lukka døra for ham.

Rett ved stod det en stor høystakk, og mellom den og huset var det bygd et lite skur med et flatt stråtak.

«Det kan jeg ligge på!» sa lille Klaus da han så taket. «Det blir jo ei deilig seng. Storken flyr vel ikke ned og biter meg i beina.» For det stod en levende stork oppe på taket, hvor den hadde redet sitt.

Nå krøyp lille Klaus opp på skuret, hvor han lå og vrei seg for å ligge ordentlig godt. Treskoddene foran vinduene dekket ikke oventil, så han kunne se rett inn i stua.

Der var det dekt et stort bord med vin og steik og en skikkelig deilig fisk. Bondekona og klokkeren satt til bords, og ellers slett ingen andre, og hun skjenka for ham og han tok av fisken, for det var noe han likte godt.

«Den som bare kunne få noe av det!» sa lille Klaus, og strakte hodet helt bort mot vinduet. Gud, for ei deilig kake han kunne se stå der inne! Jo, det var gilt!

Nå hørte han noen komme ridende på landeveien bort imot huset. Det var bondekona's mann som kom hjem.

Han var egentlig en god mann, men han hadde den merkelige sykdommen at han aldri kunne tåle å se klokkeren. Kom det en klokker for øynene hans ble han fullstendig rasende. Det var også derfor at klokkeren hadde gått inn for å si god dag til kona da han visste at mannen ikke var hjemme, og den gode kona satte derfor all den deiligste maten hun hadde frem til ham. Da de nå hørte mannen komme, ble de så forskrekka, og kona bad klokkeren krype ned i ei stor tom kiste som stod borte i kroken. Det gjorde han, for han visste jo at den stakkars mannen ikke kunne tåle å se klokkeren. Kona gjemte straks all den deilige maten og

vinen inn i bakerovnen sin, for hadde mannen fått se den, så hadde han nok spurt hva den skulle bety.

«Akk ja!» sukka lille Klaus oppe på skuret da han så all maten bli borte.

«Er det noen der oppe?» spurte bondemannen og kikket opp på lille Klaus. «Hvorfor ligger du der? Bli heller med inn i stua!»

Så fortalte lille Klaus hvordan han hadde forvilla seg, og spurte om han kunne få bli natta over.

«Ja visst!» sa bondemannen. «Men nå skal vi først ha litt å leve av!»

Kona tok svært vennlig imot dem begge to, dekket et langt bord og ga dem et stort fat med grøt. Bondemannen var sulten og spiste med skikkelig appetitt, men lille Klaus kunne ikke la være å tenke på den deilige steika, fisken og kaka han visste stod inne i ovnen.

Under bordet ved føttene sine hadde han lagt sekken sin med hestehuden i, for vi vet jo at det var den han hadde gått hjemmefra med for å få den solgt i byen. Han syntes det slettes ikke var godt nok med grøt, og så trakk han på posen sin, og den tørre huden i sekken knirka ganske høyt.

«Hysj!» sa lille Klaus til sekken sin, men trakk med det samme på den igjen, så den knirka enda høyere enn før.

«Nei, hva har du i posen din?» spurte bonden igjen.

«Å, det er en trollmann!» sa lille Klaus. «Han sier at vi ikke skal spise grøt, han har hekset hele ovnen full av steik og fisk og kake.»

«Hva for noe!?» sa bonden, og lukket straks opp ovnen. Der så han all den deilige maten kona hadde gjemt, men som han nå trodde at trollmannen i posen hadde hekset til dem. Kona turde ikke si noe, men satte straks maten på bordet, og så spiste de både av fisken og steika og kaka. Nå trakk lille

Klaus på posen sin igjen, så huden knirka.

«Hva sier han nå?» spurte bonden.

«Han sier», sa lille Klaus, «at han også har hekse tre flasker vin til oss, de står borte i kroken ved ovnen!»

Nå måtte kona ta frem vinen som hun hadde gjemt, og bondemannen drakk og ble så lystig. Sånn en trollmann som den lille Klaus hadde i posen ville han da fryktelig gjerne ha.

«Kan han også hekse frem fanden?» spurte bonden. «Ham ønsker jeg nok å se, for nå er jeg så lystig!»

«Ja», sa lille Klaus. «Trollmannen min kan alt, hva jeg enn ber ham om. Ikke sant du?» spurte han og tråkka på posen så det knirka. «Kan du høre, han sier ja. Men fanden ser så fæl ut, det er ikke verd å se ham!»

«Å, jeg er slett ikke redd, hvordan kan vel han se ut?»

«Ja, han vil se nesten akkurat ut som en klokker!»

«Huff!» sa bonden, «det var fælt! De må skjønne at jeg ikke tåler å se klokkeren! Men det får være det samme, jeg vet jo at det er fanden, så da skal jeg nok takle det. Nå har jeg mot! Men han må ikke komme for nærme.»

«Nå skal jeg spørre trollmannen min», sa lille Klaus, trådte på posen og holdt øret sitt til.

«Hva sier han?»

«Han sier at du kan gå bort og lukke opp kista som står i kroken, så vil du se fanden sitte der å kukelure. Men du må holde godt på lokket sånn at han ikke slipper ut.»

«Kan du hjelpe meg med å holde på det?» sa bonden og gikk bort til kista, hvor kona hadde gjemt den virkelige klokkeren, som satt og var skikkelig redd.

Bonden løfta litt på lokket og kikka inn under det:

«Hu!» skreik han, og sprang bakover. «Jo, nå så jeg ham, han så akkurat ut som klokkeren vår. Nei, det var forskrekkelig!»

Det måtte det drikkes på, og så drakk de ennå til langt ut på natta.

«Den trollmannen må du selge meg», sa bonden. «Forlang alt det du vil for den! Ja, jeg gir deg straks ei hel skjepp penger!»

«Nei, det kan jeg ikke!» sa lille Klaus. «Bare tenk hvor mye nytte jeg kan ha av denne trollmannen!»

«Ja, men jeg vil så fryktelig gjerne ha den», sa bonden, og fortsatte å be.

«Ja», sa da lille Klaus til slutt. «Siden du har vært så god å gitt meg husly i natt, så får det være det samme, du skal få trollmannen for ei skjepp penger, men jeg vil ha skjeppa toppfull.»

«Det skal du få», sa bonden. «Men kista der borte må du ta med deg, jeg vil ikke ha den i huset en time til, man kan ikke vite om han sitter inni der ennå.»

Lille Klaus ga bonden sekken sin med den tørre huden i, og fikk ei hel skjepp penger for den, og det toppmålt. Bondemannen ga ham også i tillegg ei stor trillebår til å kjøre pengene og kista på.»

«Farvel!» sa lille Klaus, og så kjørte han av gårde med pengene sine og den store kista, som klokkeren ennå satt i.

På den andre sida av skogen var det ei stor dyp elv. Vannet rant så sterkt av sted at man kunne knapt svømme imot strømmen. Man hadde lagd ei stor ny bro over der, og lille Klaus stoppa midt på den og sa ganske høyt, sånn at klokkeren inne i kista kunne høre det:

«Nei, hva skal jeg med den dumme kista da? Den er så tung som om det var steiner i! Jeg blir helt utslitt om jeg skal kjøre den lenger, derfor kan jeg heller kaste den ut i elva. Hvis den seiler hjem til meg er det fint, og gjør den ikke det så får det være det samme.»

Nå tok han tak i kista med den ene hånda, og løfta litt på den akkurat som om han skulle kaste den ned i vannet.

«Nei la være!» ropte klokkeren inne i kista. «La meg bare komme ut!»

«Huff!» sa lille Klaus, og lot som han ble redd. «Han sitter der inne ennå! Jeg må få den ut i elva med en gang sånn at han drukner!»

«Å nei, å nei!» ropte klokkeren. «Jeg skal gi deg ei hel skjepe penger om du vil la være!»

«Ja, det er en annen sak!» sa lille Klaus, og lukka opp kista. Klokkeren krøyp straks ut og dytta den tomme kista ut i vannet, og gikk så hjem, hvor lille Klaus fikk ei hel skjepe penger. Ei hadde han jo fått tidligere av bondemannen, så nå hadde han hele trillebåra si full av penger!

«Se, den hesten fikk jeg ganske godt betalt for!» sa han til seg selv da han kom hjem i si egen stue, og velta alle pengene ut i en stor haug midt på golvet. «Det vil ergre store Klaus når han får vite hvor rik jeg har blitt ved den ene hesten min, men jeg vil jo ikke si det rett ut til ham!»

Nå sendte han en gårdsgutt bort til store Klaus for å låne et skjeppemål.

«Hva vil han med det, mon tro?» tenkte store Klaus, og smurte tjære under bunnen for at det skulle henge litt igjen av det som ble målt, og det gjorde det da også, for da han fikk skjeppa tilbake, hang det fast tre nye åtteskillinger i sølv.

«Hva for noe?» sa den store Klaus, og løp straks bort til den lille. «Hvor har du fått alle de pengene fra?»

«Å, det er for hestehuden min, jeg solgte den i kveld!»

«Det var så menn godt betalt!» sa store Klaus, og løp straks hjem, tok ei øks, og slo alle de fire hestene sine i panna, trakk huden av dem, og kjørte inn til byen med dem.

«Huder! Huder! Hvem vil kjøpe huder!?» ropte han

igjennom gatene.

Alle skomakere og garvere kom løpende og spurte hva han ville ha for dem.

«Ei skjepe penger for hver», sa store Klaus.

«Er du gal?» sa de alle sammen, «tror du at vi har penger i skjepevis?»

«Huder, huder! Hvem vil kjøpe huder?» ropte han igjen, men til alle dem som spurte hva hudene kosta, svarte han: «Ei skjepe penger.»

«Han vil gjøre narr av oss», sa de alle sammen, og så tok skomakerne beltene sine, og garverne skinnforklærne sine, og begynte å banke opp store Klaus.

«Huder, huder!» vrælte de mot ham. «Ja, vi skal gi deg hud som skal spytte røde griser! Ut av byen med ham!» ropte de, og store Klaus måtte skynde seg alt det han kunne, så mørbanka hadde han aldri blitt før.

«Nå!» sa han da han kom hjem. «Dette skal lille Klaus få betale, dette skal jeg slå ham i hjel for!»

Men hjemme hos den lille Klaus hadde den gamle bestemora dødd. Hun hadde riktignok vært veldig hissig og slem imot ham, men han var ganske bedrøva allikevel, og tok den døde kona og la henne i den varme senga si for å se om hun ikke kunne komme til live igjen. Der skulle hun ligge hele natta, selv skulle han sitte borte i kroken og sove på en stol, det hadde han gjort før.

Om natta mens han nå satt der, gikk døra opp, og store Klaus kom inn med øksa si. Han visste nok hvor senga til lille Klaus var, gikk rett bort til den og slo nå den døde bestemora i panna, for han trodde at det var lille Klaus.

«Der, ja!» sa han. «Nå skal du ikke narre meg mer!» Og så gikk han hjem igjen.

«Har du sett for en slem ond mann», sa lille Klaus. «Han

ville slå meg i hjel. Det var godt for den gamle kjerringa at hun allerede var død, ellers hadde han tatt livet av henne!»

Nå tok han søndagsklærne på den gamle bestemora, lånte en hest av naboen sin, spente den for vogna, og satte den gamle bestemora opp i det bakerste setet sånn at hun ikke skulle falle ut når han kjørte, og så rulla de av sted gjennom skogen. Da sola stod opp var de utenfor ei stor kro. Der stoppa lille Klaus opp og gikk inn for å få noe å leve av.

Kromannen hadde skikkelig mange, mange penger, han var også en meget god mann, men hissig som om det var pepper og tobakk i ham.

«God morgen!» sa han til lille Klaus. «Du har kommet tidlig i finklærne i dag.»

«Ja», sa lille Klaus. «Jeg skal til byen med den gamle bestemora mi, hun sitter der ute i vogna, jeg får henne ikke inn i stua. Kan De være så snill å gi henne et glass mjød, men De må snakke veldig høyt, for hun hører ikke så godt.»

«Ja, det skal jeg!» sa kromannen, og skjenka et stort glass mjød som han gikk ut med til den døde bestemora som var stilt opp i vogna.

«Her er et glass mjød fra sønnen din!» sa kromannen. Men den døde kona sa da ikke et ord, men satt bare helt stille!

«Hører De ikke!?» ropte kromannen så høyt han bare kunne. «Her er et glass mjød fra sønnen din!»

Enda en gang ropte han det samme, og så en gang til, men da hun ikke rørte seg av flekken en gang, ble han sint og kasta glasset rett inn i ansiktet hennes, så mjøden rant nedover nesa, og hun falt baklengs om i vogna, for hun var bare stilt opp og ikke bundet fast.

«Hva!» ropte lille Klaus, løp ut av døra og tok kromannen i brystet. «Har du slått i hjel bestemora mi, nå?! Bare se der, det er et stort hull i panna hennes!»

«Å, det var en ulykke!» ropte kromannen og slo hendene sammen. «Det skjedde fordi jeg er så hissig! Å, søte lille Klaus, jeg skal gi deg ei hel skjepp penger, og begrave bestemora di som om det var min egen, men ti bare stille, for ellers hogger de hodet av meg, og det er så ekkelt!»

Så fikk lille Klaus ei hel skjepp penger, og kromannen begravde den gamle bestemora så det kunne ha vært hans egen.

Da nå lille Klaus kom hjem igjen med alle pengene, sendte han straks gårdsgutten sin over til store Klaus for å be om han ikke kunne låne et skjeppemål.

«Hva for noe?» sa store Klaus. «Har jeg ikke slått ham i hjel!? Da må jeg ta å se etter selv.» Og så gikk han selv over med skjeppa til lille Klaus.

«Nei, hvor i all verden har du fått alle de pengene fra?» spurte han, og sperret øynene opp noe veldig da han så alt det som lå der.

«Det var bestemora mi og ikke meg du du slo i hjel!» sa lille Klaus. «Henne har jeg nå solgt og fått ei skjepp penger for!»

«Det var så menn godt betalt!» sa store Klaus, og skyndte seg hjem, tok ei øks og slo straks den gamle bestemora si i hjel, la henne opp i vogna, kjørte inn til byen hvor apotekeren bodde, og spurte om han ville kjøpe et dødt menneske.

«Hvem er det, og hvor har De fått det fra?» spurte apotekeren.

«Det er bestemora mi!» sa store Klaus. «Jeg har slått henne i hjel for ei skjepp penger!»

«Gud bevare oss!» sa apotekeren. «De snakker over Dem! Ikke si sånne ting, for da kan De miste hodet!» – Og nå sa han ordentlig til ham hva det var for noe forskrekkelig ondt han hadde gjort, og hvilket dårlig menneske han var, og at han burde straffes. Store Klaus ble da så forskrekka at han sprang

rett fra apoteket, ut i vogna, piska hestene og fór hjem, men apotekeren og alle folkene trodde han var gal, og derfor lot de ham kjøre dit han ville.

«Det skal du få betale!» sa store Klaus da han var ute på landeveien. «Ja, det skal du få betale, lille Klaus.» Og nå, så snart han kom hjem, tok han den største sekken han kunne finne, gikk over til lille Klaus og sa: «Nå har du narra meg igjen! Først slo jeg hestene mine i hjel, så den gamle bestemora mi! Det er din skyld, alt sammen, men nå skal du aldri narre meg mer.» Og så tok han lille Klaus om livet og putta ham i sekken sin, tok ham så på nakken og ropte til ham: «Nå går jeg ut og drukner deg!»

Det var et langt stykke å gå før han kom til elva, og lille Klaus var ikke så lett å bære. Veien gikk forbi like ved kirka, og der inne spilte orgelet og folk sang så vakkert; så store Klaus satte sekken sin med lille Klaus i like ved kirkedøra, og tenkte at det kunne være ganske fint å gå inn og høre ei salme først, før han gikk videre. Lille Klaus kunne jo ikke slippe ut, og alle folk var jo i kirka. Så gikk han inn.

«Uff a meg! Uff a meg!» sukka lille Klaus inne i sekken. Han snudde seg og snudde seg, men det var ikke mulig for ham å få løst opp båndet. I det samme kom det en gammel, gammel kvegdriver, med kritthvitt hår og en stor støttekjepp i hånda. Han drev en hel flokk av kuer og okser foran seg. De løp på sekken som lille Klaus satt i så den velta.

«Uff a meg!» sukka lille Klaus. «Jeg er så ung, og allerede skal jeg til himmelriket!»

«Og jeg, stakkar», sa kvegdriveren, «er så gammel, og kan ikke komme der ennå!»

«Lukk opp sekken!» ropte lille Klaus. «Kryp inn i stedet for meg, så kommer du straks til himmelriket!»

«Ja, det vil jeg svært gjerne», sa kvegdriveren og løste opp

for lille Klaus, som straks hoppa ut.

«Vil du passe kveget, da?» sa den gamle mannen, og krøyp nå inn i posen, som lille Klaus bandt igjen, og gikk så sin vei med alle kuene og oksene.

Litt etter kom store Klaus ut av kirka. Han tok sekken sin på nakken igjen, og syntes at den visstnok hadde blitt så lett, for den gamle kvegdriveren var ikke mer enn halvt så tung som lille Klaus. «Skal si han har blitt lett å bære! Ja, det er nok fordi jeg har hørt ei salme!» Så gikk han bort til elva, som var dyp og stor, kasta sekken med den gamle kvegdriveren ut i vannet, og ropte etter ham – for han trodde jo at det var lille Klaus: «Der, ja! Nå skal du ikke narre meg mer!»

Så gikk han hjemover, men da han kom der hvor veiene kryssa, møtte han lille Klaus som drev av sted med alt kveget sitt.

«Hva for noe!?» sa store Klaus. «Har jeg ikke drukna deg?»

«Jo!» sa lille Klaus. «Du kasta meg jo ned i elva for en knapp halvtime siden!»

«Men hvor har du fått alt det flotte kveget fra?» spurte store Klaus.

«Det er sjøkveg!» sa lille Klaus. «Jeg skal fortelle deg hele historia, og takk skal du også ha for at du drukna meg. Nå er jeg på toppen, og skikkelig rik, kan du tro! – Jeg var så redd da jeg lå inne i sekken, og vinden peip om ørene mine da du kasta meg ned fra broa og ned i det kalde vannet. Jeg sank straks til bunns, men jeg slo meg ikke, for der nede vokser det deilig mykt gress. Det falt jeg på, og straks ble posen lukka opp, og den deiligste jomfrua du har sett, i kritthvite klær og med en grønn krans rundt det våte håret, tok meg i hånda og sa: «Er det du som er lille Klaus? Her har du for det første noe kveg! Ei mil oppe på veien står det enda en hel flokk som jeg ønsker å gi deg!» – Nå så jeg at elva var en stor

landevei for havfolkene. Nede på bunnen gikk og kjørte de helt fra sjøen og langt inn i landet, til der hvor elva ender. Det var så mange vakre blomster, og det friskeste gress, og fiskene som svømmer i vannet, de føyk rundt ørene mine akkurat som fuglene her i lufta. Skal si det var pene folk, og skal si det var mye kveg som gikk langs grøftene og gjerdene!»

«Men hvorfor gikk du straks opp her til oss igjen?» spurte store Klaus. «Det hadde ikke jeg gjort når det var så nydelig der nede!»

«Jo», sa lille Klaus. «Det var ganske lurt gjort av meg! Du hørte jo det jeg sa til deg: Havjenta sa at ei mil oppe på veien, – og ved veien mente hun jo elva, for noe annet sted kunne hun jo ikke komme, – stod ennå en hel flokk med kveg til meg. Men jeg vet hvordan elva svinger, snart her, snart der, det er jo en lang omvei, nei da går det raskere om man tar å kommer opp her på land og driver tvers over til elva igjen, dermed sparer jeg jo nesten ei halv mil og kommer raskere til havkveget mitt!»

«Å, du er en lykkelig mann!» sa store Klaus. «Tror du jeg også får havkveg når jeg kommer ned på bunnen av elva?»

«Jo, det skulle jeg tenke», sa lille Klaus. «Men jeg kan ikke bære deg bort til elva i sekken, du er alt for tung. Om du gå bort dit selv og så kryper opp i posen, så skal jeg med største fornøyelse kaste deg uti.»

«Takk skal du ha!» sa store Klaus. «Men hvis jeg ikke får havkveg når jeg kommer ned, så skal jeg gi deg bank, kan du tro!»

«Å nei! Ikke vær så slem!» Og så gikk de bort til elva. Da kveget, som var tørst, så vannet, løp det alt hva det kunne for å komme ned å drikke.

«Se hvordan de skynder seg!» sa lille Klaus. «De lengter

etter å komme ned på bunnen igjen!»

«Ja, hjelp nå meg først!» sa store Klaus. «For ellers får du bank!» Og så krøyp han inn i den store sekken som hadde ligget tvers over ryggen på en av oksene. «Legg en stein i, for ellers er jeg redd jeg ikke synker», sa store Klaus.

«Det går nok!» sa lille Klaus, men la allikevel en stor stein i sekken, bandt båndet godt igjen, og dytta så til den: Plump! Der lå store Klaus ute i elva og sank straks ned til bunns.

«Jeg er redd han ikke finner kveget!» sa lille Klaus, og dreiv så hjem med det han hadde.

Ordforklaringer

- **gild:** flott, staselig
- **skjeppe:** tønneformet måleredskap, vanligvis brukt til korn. Minst 17,4 liter, toppmålt er rundt 20 liter.
- **garver:** yrke, gjør dyrehud til lær
- **spytte røde griser:** å blø, å bli banka så blodet renner
- **få noe å leve av:** få noe å spise
- **kveg:** storfe, store husdyr som kuer og okser

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Dansk kunsteventyr av Hans Christian Andersen (1805-1875).
(Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Lille Claus og store Claus

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den danske originalteksten: [Lille Claus og store Claus \(1835\) \(kb.dk\)](http://lilleclausogstoreclaus.kb.dk)
(Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Vilhelm Pedersen (1820-1859)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Første Bind. Niende oplag, 1913 \(archive.org\)](http://hcaandersens.eventyrhistorier.no)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.